

RICHELLE MEAD

SÉRIE **VĚK X**

ŠACHOVNICE BOHŮ

RICHELLE MEAD

SÉRIE VĚKX

ŠACHOVNICE BOHŮ

2014

Copyright © 2013 by Richelle Mead
Translation © 2014 by Jan Netolička
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE GAMEBOARD OF THE GODS,
vydaného nakladatelstvím Dutton, New York 2013,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský
Obálka: Emil Křížka
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava1,
v dubnu 2014

ISBN 978-80-7303-983-7

PRO JAY

TAHLE KNIHA ČEKALA NA TEBE

V Římě byli nástrojem císaře, který s jejich pomocí zažehnával komploty a vzpoury a krutě potlačoval nepokoje. Byli tou nej-
přednější vojenskou jednotkou, císařovou první linií. Příležitost-
ně se ovšem mohli také stát jeho nejnebezpečnějším nepřítelem.

– Boris Rankov, *Pretoriánská garda*

Na svatební hostinu Pélea a Thetis byli pozváni všichni bohové
s výjimkou bohyně sváru Eris. Vztekla bohyně hodila mezi sla-
vící hosty jablko s nápisem „Té nejkrásnější“. Na jablko si činily
nárok Héra, Afrodita a Athéna. Zeus nehodlal nést břemeno od-
povědnosti za tak ožehavé rozhodnutí a poslal bohyně na horu
Idu, kde pásł svá stáda pohledný pastýř jménem Paris. Ten je
měl rozsoudit. Bohyně se Paridovi jedna po druhé zjevily a každá
se ho snažila získat na svou stranu. Héra mu slíbila bohatství
a moc, Athéna slávu a proslulost velkého válečníka a Afrodita
nejkrásnější ženu za manželku. Paris se rozhodl podat zlaté jablko
Afroditě, čímž si samozřejmě druhé dvě bohyně znepřátelil.

– Thomas Bulfinch, *Nejkrásnější antické báje*

KAPITOLA 1

VĚTŠINOU CHODÍ V ČERNÉ

Mae se potkávala se smrtí neustále. To skutečně nebyl problém.

Smrt na bojišti byla čistá a neexistoval sebemenší důvod rozjímat nad jejím významem. Zabít bylo prostě cílem a všichni ti lidé vlastně ani nebyli skuteční. Buď oni, nebo vy. A když bylo po všem, prostě jste se otočili a odešli.

Ale dnes? Dnes odejít nešlo. Dnes šla naopak smrti vstříc a to ji nekonečně děsilo. V poslední době už nebylo mnoho věcí, které by něco takového dokázaly.

Zhluboka se nadechla a opřela se tváří o zrcadlo v obývacím pokoji. Zavřela oči a vychutnávala si jeho uklidňující chlad. Znovu a znovu si v duchu opakovala vojenskou přísahu. Všechna ta známá slova jí postupně vracela klid: *Jsem vojákem Republiky. Nesloužím sobě, ale své vlasti. Jsem jejím nástrojem a ochotně položím život za větší slávu svého lidu. Jsem vojákem Republiky. Nesloužím sobě, ale své vlasti...*

Její mantru přerušilo zaklepání na dveře a Mae se prudce narovnala. Jediný další hluboký nádech stačil, aby se jí přestaly trást ruce a všechny emoce zmizely v zamčeném pokoji hluboko v podvědomí. Takhle ji nebudou moct ovlivňovat. Jsou bezbranné a ona volná. Pro jistotu si zkontrolovala tvář v zrcadle, ale ani ona sama by z ní nedokázala nic vyčíst. Byla bez výrazu. Prázdná. Vše pod kontrolou.

Ve dveřích stáli Dag s Val, přesně jak čekala. Pozdravili ji nuceným úsměvem na hony vzdáleným od jinak přirozeně šťastných a veselých výrazů. Oba měli na sobě stejnou uniformu jako ona: černé sako se stojáčkem, černé kalhoty a černé vysoké boty. Všechno černé. Dokonce i knoflíky. Jedinou jinou barvu představoval šarlatově rudý odznak na límci, jako kapka krve. V očích obyčejných lidí se tahle slavnostní uniforma nelišila od té, kterou nosí pretoriáni do boje. Mae se však nedokázala zbavit dojmu, že tahle verze z luxusního materiálu je velmi chatrná. Připadala si v ní zranitelná, a tak se už necítila velmi dlouho. Skutečnost, že u sebe nemá zbraň, jí rovněž na jistotě moc nepřidala.

„Jdete mi dělat chůvy?“ zeptala se.

„Říká někdo něco takového?“ Dag se usmíval snad skoro pořád, i když dnes ráno ho zrazovaly oči. „Jsmo kámoši a prostě jdeme spolu ven.“

„Ty to říkáš, jako bychom šli někam do baru,“ řekla Mae. Vrátila se k zrcadlu a začala si kontrolovat drdol, který jí dal tolik zabrat. Pak z něj se znechuceným výrazem vytáhla všechny sponky a začala ho rozčesávat.

Val se mezitím uvelebila na široké opěrce gauče, i za těchto okolností nonšalantně a líně jako kočka. „Co děláš?“

„Měla jsem to rozcuchané,“ řekla Mae.

„Netrčel ti z něho ani jeden vlas,“ oponovala Val.

Mae neodpověděla. V zrcadle viděla, jak si za ní její přátelé vyměnili ustarané pohledy. Jako by Val říkala: *Je to horší, než jsem myslela*. Dagův výraz jí odpovídal, že souhlasí, ale nemá tušení, co s tím. Lámání vazů, posilovna, soutěž v pojídání koblih, tam byl jako doma. Ale pomoci někomu tak, že si s ním bude povídat? To těžko.

Něco takového neměla v rejstříku ani Val. Ani jeden z nich vlastně nevěděl, co si s Mae počít, a ona jim to ani trochu neuleh-

čovala, protože nechtěla, aby jí jakkoli pomáhali. Chtěla, aby se k ní chovali jako vždycky – drsně, nenuceně. A ze všeho nejvíc chtěla, aby už měla dnešek za sebou a aby se její život vrátil do normálu.

„Kolikrát už sis ho dneska česala?“ Valin hlas zněl netypicky laskavě.

„Měla jsem ho blbě,“ řekla Mae místo odpovědi. Ve skutečnosti už drdol česala poosmé. Tahala si za vlasy tak silně, že měla kůži kolem kořínků zarudlou, přestože jí bolest velmi poslušně tlumil malý kovový implantát schovaný v paži. „Ale to ty fakt nepochopíš.“

Val ani Dag nikdy problémy s vlasy neměli. Dag si hlavu velmi pečlivě holil a Val je nosila nakrátko, protože tak vynikl její drobný obličej. *Taky bych se měla ostříhat*, pomyslela si Mae. Už o tom uvažovala snad stokrát, ale nikdy se k tomu nedokázala donutit.

„To je normální. Smutek je prostě jedna část toho, hmm, procesu.“ Dag si vzal zjevně na pomoc nějakou literaturu. „Klidně můžeš i brečet.“

„A proč bych to dělala?“ Mae si zatáhla za pramen vlasů tak silně, že sebou škubla.

„Protože to lidi dělají, když přijdou o někoho, koho měli rádi,“ řekla Val. „Jestli se neuvolníš, tak vybuchneš. A už to *nechej*. Máš to dobré.“

Mae dokončila účes tak, že stočila cop do dokonalého drdolu na temeni. Skutečně ho chtěla znovu rozpustit, když ji Val chytila za ruku. „Nech toho, Mae. Přijdeme pozdě.“

To bylo další špatné znamení. Val jí řekla jejím pravým jménem, a ne přezdívkou – Finko. Jinak ale musela Mae uznat, že její kamarádka má pravdu. Opravdu museli jít. Ještě poslední pohled do zrcadla a pak vyrazila jako první ze dveří a dál pod-

chodem na druhou stranu ulice. Tam nasedli na modrou trasu, která je odvezla na základnu, přičemž po cestě si vysloužili několik vyděšených pohledů od ostatních pasažérů. Mimo vojenská a federální centra se pretoriáni moc nepohybovali. A ještě méně obvyklé pak bylo vidět jich víc pohromadě. Všichni ve vlaku si od nich drželi odstup a nervózně se rozhlíželi ve strachu, jestli snad nemají čekat teroristický útok.

Nakonec dorazili na základnu s předstihem, ale do obřadní síně už proudila spousta dalších pretoriánů. Až tady Mae nakonec zaváhala a zastavila se před vchodem. Na den, jaký byl dnes, bylo jarní slunce snad až příliš jasné a veselé. Dag se jí dotkl na paži. „Dobry?“

„Nemusíš tam chodit,“ řekla jí Val.

Mae zasalutovala vlajce nad hlavou a postavila se ke skeneru. „Jsem v pohodě.“

Sál byl plný židlí, na nichž se už mačkala spousta pretoriánů. Zpráva dorazila ani ne před týdnem a muselo dát pořádnou práci stáhnout tolik vojáků z misí ve všech možných koutech země. Někteří samozřejmě nebudou schopni dorazit. To s sebou prostě nese jejich práce. Avšak smrt pretoriána je něčím tak ohromným, že jejich nadřízení určitě udělali všechno, co bylo v jejich silách, aby z pohřbu měli velkolepou událost.

Třebaže tu nebyl oficiální zasedací pořádek, pretoriáni si automaticky sedali podle kohort. Val mávala na kohosi na druhé straně sálu. Několik šarlatových už zabralo místa uprostřed a drželo je ostatním. Val s Dagem vyrazili směrem k nim, ale Mae se znovu zastavila a obrátila pohled k přední části sálu.

Z těla nezůstalo nic, co by se dalo pohřbít, ale i tak tam stála rakev z tmavého leštěného dřeva. Pretoriánsky černého. Z velké části ji halil pruh hedvábné indigové látky, přes kterou byla přeta-

žena vlajka RUNA. Po obou stranách stály koše gardenií, jejichž jemná krása kontrastovala s ostrými hranami rakve.

Bez ohledu na to, jestli půjdou Val s Dagem za ní, se Mae obrátila k uličce uprostřed sálu vedoucí přímo k rakvi. Cítila, jak se v ní nafukuje bublina emocí – směs smutku a paniky –, a zarputile se jí snažila znovu zmenšit. Narovнала ramena, nadmula hrud' a vydala se na neskutečně dlouhou cestu ke stupínku. Lidé jí ustupovali z cesty a ti, kteří si jí do této chvíle nevšimli, se s užaslymi pohledy zastavovali. Nevšimala si jich, stejně jako šepotu, který byl vzápětí slyšet odevsad. Dívala se přímo před sebe a v duchu si opakovala přísahu: *Jsem vojákem Republiky. Nesloužím sobě, ale své vlasti.* Tahle slova automaticky vyvolávala jiná, která před mnoha lety slyšela od matky: *Ostatní tě nezajímají, protože jsi lepší než oni. Oprosti se od všech pocitů, protože jestli je jiní lidi uvidí, budou je moct použít proti tobě.*

I ti, kdo stáli úplně vepředu, jí nyní udělali místo a odstoupili od rakve. Hovor kolem ní zcela utichl. Na tmavé dřevo byla těsně pod vlajkou připevněna zlatá plaketa. PORFIRIO ALDAYA, INDIGOVÁ KOHORTA. Pod jménem byla uvedena data jeho služby společně s latinským nápisem, který zřejmě říkal něco o cti a oddanosti. Mae přejela prsty po jméně a nasládlá vůně gardenií jako by na ni najednou dolehla jako deka. Svět se s ní zatočil a ona musela zavřít oči.

Porfirio je mrtvý. Zdálo se nemožné, že by někdo tak plný života a energie, zapálený do tolika věcí, mohl prostě jen tak odejít z tohoto světa. Mae se nedokázala ubránit myšlenkám na to, co se s ním stalo po smrti. Přestalo jeho vědomí existovat? Nebo je v nějakém ráji, jak o něm kážou náboženští fanatici?

„Uvědomuješ si, že jsi ho zabila ty?“

Mae otevřela oči, protože tenhle hlas znala, a pomalu se otočila. Před ní stála Drusilla Kaviová s rukama v bok a černýma

očima plnýma směsí zármutku a vzteku, která dokonale odrážela to, co Mae sama cítila. Kaviová byla o patnáct centimetrů menší a Mae nedělalo problém udržet si kamennou tvář i navzdory ztělesněnému vzteku, na který se dívala. Ostatní pretoriáni stojící kolem je bedlivě sledovali.

„Zabila jsi ho,“ opakovala Kaviová. Indigový odznak na jejím límci byl stejný, jaký nosil Porfirio. „Je to úplně to samé, jako bys tu bombu odpálila sama, ty zasraná kastářská děvko. Kdyby nebylo tebe, nikdy by tam nešel.“

Mae už slyšela horší nadávky a dávno se je naučila ignorovat. „Porfirio se rozhodoval sám za sebe. Nikdo ho nemohl k ničemu nutit.“ Odmítala se nechat vytočit a pokusila se ženu jednoduše obejít. *Bud' v klidu. Nad věcí.* „A promiň, musím ke své kohortě.“

„Nikam nepudeš!“ zaječela na ni Kaviová. Její hlas se rozlehl sálem a všichni, kdo až doteď o rozvíjejícím se dramatu nevěděli, se okamžitě připojili k ostatním divákům. Kaviová chytila Mae za paži. „Cítíš vůbec něco? Nebo ti to bylo úplně jedno, když umřel? Jak můžeš být tak studená?“

Mae jí paži vytrhla a zároveň ucítila první jiskřičky vzteku. „Opovaž se na mě ještě jednou sáhnout. A opovaž se ho urážet tím, že tady budeš tropit scény.“ Otočila se a zjistila, že Val s Dagem stojí kousek od ní, stejně jako hlouček dalších šarlatových. Za Kaviovou se pro změnu začínali shlukovat indigoví. Posily. Všichni měli napjatý a odhodlaný výraz, připraveni bránit jednu ze svých. Pretoriáni měli za sebou pozoruhodnou válečnou historii, ale vzájemná bitva na pohřbu zřejmě ještě v análech nebyla.

„Takhle dopadnou všichni, co je ošoustáš? Zabiješ je?“ Kaviová znovu chytila Mae za ruku a prudce ji otočila k sobě. „A říkala jsem ti, že nikam nepudeš! *Tys ho zabila!*“

„A já jsem ti říkala, že na mě nemáš sahat.“

V tu chvíli se to všechno utrhlo. Kaviové se povedlo nejen přervat otěže Maeina sebeovládání, ale zároveň také otevřít všechny skříňky, do kterých zamykala své pocity. Všechn zármutek, vztek, všechna vina..., všechny emoce, které Mae opatrně bali-la a ukládala od chvíle, kdy se dozvěděla o Porfiriově smrti, se nyní valily ven. Stavidla povolila a Kaviová stála uprostřed ko-ryta.

Pretoriáni byli rychlí a rovněž jejich reflexy se lišily od běž-ných vojáků. Byla to jejich základní vlastnost a vděčili za ni malé-mu implantátu. Když Mae vymrštila ruku, aby zasáhla Kaviovou do tváře, měla Kaviová její ránu alespoň zaregistrovat. Možná že neměla šanci se jí vyhnout, ale měla být alespoň schopna se na ni připravit. Z toho, jak vytřeštila oči, když odletěla do první řady židlí, bylo zjevné, že jí útok naprosto zaskočil.

Jakmile však dopadla na zem, probudily se i její reflexy. Prak-ticky vzápětí vyskočila na nohy, jenže Mae už byla u ní. Kavio-vá se ji několikrát pokusila zasáhnout, ale Mae se všem ranám vyhnula. Jediný úskok do strany, dokonalejší než všechny, kte-ré provedla v mládí při cvičení s dřevěným mečem, jí poskytl příležitost znovu Kaviovou odhodit. Ta dopadla na zem mno-hem méně ladně, než by se na pretoriánku slušelo. Obvykle byli všichni jako kočky, ale tentokrát měla Kaviová problém se vůbec postavit. Její reakce byly na poměry běžných lidí neuvěřitelně rychlé, ovšem na její standard jako by byly zpomalené. Když k ní Mae přiskočila a prudce ji kopl do břicha, neměla sebemenší šanci se bránit. Okamžitě následoval zásah do kolene. Mae usly-šela prasknutí a Kaviová padla s hlasitým výkřikem na zem.

Mae se dostala do bojového režimu tak rychle, že si téměř neuvědomovala, co dělá, kromě toho, že bojuje a snaží se udržet Kaviovou na zemi. Tělem jí proudily endorfiny a neurotransmi-tery a ona byla díky nim rychlejší a silnější – ale dneska jako by

jim ještě něco pomáhalo, podivná temnota ovlivňující její smysly. Jako by ji pobízela, aby ničila. Zahalila ji jako plášť. Cizí síla, co se jí tajně vkradla do těla a způsobila, že si nyní doslova vychutnávala násilí a bolest. Když si Mae tenhle nechtěný pocit uvědomila, na chvíli se jí zmocnila panika. *Ne, už ne.* Její vnitřní protest se však okamžitě ztratil v mlze zuřícího boje.

Kaviová se snažila ještě se chabě bránit, a dokonce se pokusila vstát, ale Mae ji přesnými ranami držela přimáčknutou k zemi. Jen mlhavě si uvědomovala, že její protivnice má tvář celou od krve a že zvuky kolem nich jsou stále hlasitější. Celou dobu myslela jen na jedinou věc: *Porfirio je mrtvý, Porfirio je mrtvý...*

Nevěděla, jak dlouho trvalo, než ji uchopily čísi silné paže a odtáhly ji o kus dozadu. Viděla rudě a tělem jí proudila hoto-ová řeka adrenalinu vyvolávaného implantátem. A pak se svět pomalu a bolestivě začal znovu vracet do normálu. Ona podivná, zármutkem poháněná zloba vyprchala, a co bylo důležitější, také temná síla, která se na ni prve snesla, jako by znovu odlétla. Viděla, jak se do sálu ženou vojáci v běžných šedohnědých uniformách a s nimi vojenská policie. Žádný z nich se jí ovšem ani nedotkl. Místo toho ji chytili dva pretoriáni, protože nikdo jiný by ji v bojovém režimu nedokázal zpacifikovat.

„Klídek, Finko. Klídek.“ Mae si uvědomila, že jeden z těch, kdo ji drží, je Dag. „Vyhrála jsi. Už toho nech.“

Až teď se Mae odvážila podívat pod sebe na zem. Kaviová nebyla mrtvá, i když dýchala velmi přerývaně a oči měla oteklé tak, že zbývaly jen tenké čárky. Jednu nohu měla ohnutou v nepřírodném úhlu a tvář celou od krve. Vypadalo to, že má zlomený i nos. Mae na ni s hrůzou hleděla, neschopna uvěřit tomu, co udělala. Rvačky mezi pretoriány byly častější, než byl kdo ochoten přiznat. Ve skupině lidí s takovými fyzickými schopnostmi, navíc zčásti ovládanými chemickými látkami, bylo těžké zabránit

ostrým střetům. Jenomže protivníci byli většinou velmi vyrovnaní. Nakonec jeden z nich vyhrál, ale jen velmi zřídka na tom byl poražený nějak zásadně hůř.

Ale tenhle souboj? Tohle nic nebylo. Kaviová jako by nebojovala. Ani jednou Mae neudeřila. Zatímco se Maein implantát snažil zpracovat nadbytečný adrenalin, ona se pokoušela najít nějaký smysl v tom, co se právě stalo. Pretoriáni, kteří ji drželi, nakonec usoudili, že už je natolik klidná, aby ji mohli předat nervózně čekajícím vojenským policistům. Mae se nebránila. Nechala se vyvést ven, ale předtím se ještě jednou nevěřičně podívala na Kaviovou.

Nechali ji v cele celý den, takže měla spoustu času si v duchu rozebrat, co se stalo. Prostě jí povolily nervy, jinak se to nedalo říct. Byla slabá a dovolila, aby ji ovládly emoce. Bylo ponižující si přiznat, že se vůbec do takového stavu dostala. Kaviové stačilo trochu ji popíchnout, aby se jí dostala pod jinak hroší kůži.

Jenže pod tu se dostalo mnohem víc než ostré narážky Kaviové. Když si Mae vzpomněla na onu temnou moc, která ji naplnila, pocítila chlad a zatočila se jí hlava. Byla si jistá, že tahle síla neměla nic společného s jejím implantátem ani s nahromaděným smutkem. *Děje se mi to čím dál častěji*, uvědomila si šokovaně. Celý svůj život se učila být pánem svého těla a představa, že by ji mohlo ovládat něco jiného, ničila vše, o co se snažila. Musela to být nějaká halucinace..., protože co jiného by to mohlo být? *Měla bych to někomu říct. Měla bych jít za doktorem*. Jenže tahle představa byla skoro stejně děsivá. Pretoriáni, kteří jednou šli k psychiatrovi, většinou nezůstali pretoriány dlouho. Nikdo nechtěl riskovat kombinaci psychické nestability s implantátem poskytující extrémní fyzickou sílu.

Zatímco Mae čekala celý den v cele, trápila ji ještě jedna myšlenka. Proč byla Kaviová tak pomalá? Nebo že by byla ona sama

tak rychlá? Ne, čím víc teď o tom přemýšlela, tím si byla jistější, že nebojovala nijak jinak než obvykle. Ano, cítila mnohem silnější emoce, ale to by nemělo mít takový vliv. Dokonce ani onen nával temné síly přece nemohl způsobit takový nepoměr.

Tak proč reagovala Kaviová tak pomalu?

Když si pro Mae přišla vojenská policie, stále ještě neznala odpověď. Odvedli ji do konferenční místnosti, kde za dlouhým stolem seděl generál Gan. Na sobě už měl běžnou vojenskou uniformu, celou šedou až na horní polovinu saka, která byla kaštanově hnědá. Tuhle část pokrývaly odznaky a vyznamenání definující jeho hodnost a na límci měl černý proužek jako důkaz skutečnosti, že kdysi rovněž býval pretoriánem. Ve vlasech měl mnohem víc šedin, než když ho viděla před lety poprvé, avšak pronikavý pohled a odhodlání zračící se v jeho očích se ani trochu nezměnily.

Mae se sevřel žaludek. Doufala, že ji bude soudit někdo jiný, snad některý z jeho mnoha podřízených. Nebála se ani tak jeho hodnosti jako spíš pomyslení, že ho zklamala. Téměř neznatelně kývl na policisty, kteří vzápětí odešli a zavřeli za sebou dveře. V dlouhé místnosti se rozhostilo ticho.

„Sedněte si,“ řekl Gan nakonec. Ukázal na židli asi v polovině stolu. Mae poslechla.

„Takže. Slyšel jsem, že dnes došlo k nějakému incidentu.“ Gan uměl dokonale zlehčit každou situaci.

Mae se mu dívala přímo do očí. Nikdy se nezbavovala odpovědnosti a nehodlala to udělat ani teď. „Neovládla jsem se, pane. Ráda přijmu jakýkoli trest, který uznáte za vhodný.“ *Budu suspendovaná*, pomyslela si chladně. *Určitě mě suspendují, pokud mě rovnou nevykopnou.*

Pokrčil rameny. „Byl to náročný den. Vaše emoce jsou pochopitelné, obzvláště ve světle toho, že jste přišla o přítele.“

Gan velmi dobře věděl, že Porfirio byl víc než přítel, a jeho soucit Mae vyváděl z míry stejně jako v případě Val a Daga. Právě teď by rozhodně dala přednost tomu, kdyby na ni generál řval, jak ostudné a nevhodné bylo její chování – protože jinak se to popsat nedalo. Rozhodla se, že mu to připomene, protože jeho úsudek byl nyní zjevně ovlivněn náklonností k ní.

„Můj přestupek byl nepřijatelný, pane. Je to neodpustitelné.“

To generálovi vyloudilo na ústech náznak úsměvu, třebaže ani trochu nezjemnil jeho ostře řezané rysy. „Už jsem viděl horší věci a taky za mnou byla asi polovina vaší kohorty. Přišli mi říct, jak se do vás Kaviová navážela. Asi nejneodbytnější byli Valeria Jardinová a Linus Dagson.“ Ano, tomu se dalo věřit. „To samozřejmě neznamená, že můžeme celou záležitost jen tak přejít. Incident budete mít v záznamech a budete suspendována z běžné služby.“

Suspendována z běžné služby. To čekala, ale i tak se to dalo jen velmi těžko skousnout.

„Nebojte se. Nehodláme vás zavřít ani posadit ke stolu.“ Pohrdavě si odfrkl. „Nedokážu si představit, že by kdokoli z vás měl dělat kancelářskou práci. Vlastně si ani nedokážu představit, že byste vydrželi delší čas sedět. A na něco takového by stejně bylo pretoriánů škoda, takže mám pro vás jiný úkol.“

„Cokoli řeknete, pane.“

Gan několikrát poklepal prsty o stůl, jako by byl na chvíli myšlenkami jinde. „Vlastně jsme právě zjistili, že potřebujeme zvláštního posla. Myslím, že by to pro vás mohla být dobrá příležitost... přizpůsobit se nové situaci. Ale kdyby to nebylo důležité, samozřejmě bychom to od vás nechtěli.“

„Jistě, pane.“ Výrazy „úkol“ a „posel“ ji ani v nejmenším neuklidňovaly, ale Mae alespoň doufala, že by ji mohli poslat do nějaké nestabilní oblasti. Nic jiného si vlastně nezaslouží a možná by si mohla v nějaké velkolepé bitvě napravit reputaci.

„Potřebuju, abyste jela do Panama City. Byla jste tam někdy?“

Mae trvalo několik vteřin, než se zmohla na odpověď. Panama City? Tam žádnou velkolepou bitvu čekat nemůže. RUNA s tímhle regionem neměla žádný konflikt. Vlastně se dokonce proslýchalo, že s jeho zástupci zahájila první opatrná obchodní jednání. Panama byla samozřejmě pořád ještě provinční město plné nekontrolovaného náboženství a ovládané spíše ozbrojenými gangstery a také plné bojů o moc mezi starou a novou aristokracií. Jenomže v porovnání s jinými místy byla skutečně velmi poklidná.

„Ne, pane. Nikdy jsem tam nebyla.“

„No, tak teď tam pojedete. Už jsem vám nechal poslat detaily mise. Přijďte ještě za mnou, jakmile si je projdete.“

„Jistě, pane.“ Pak na chvíli zaváhala. Ve světle toho, co se stalo, jí nepříslušelo se moc vyptávat. Její jediná šance teď byla poslušnost. Jakkoli se to však snažila před ostatními popírat, věděla, že je Ganovou oblíbenkyní. Asi by se mohla zeptat. „Pane..., jak je na tom pretoriánka Kaviová?“

„Je v pořádku – tedy v rámci možností. Chvíli si poleží v nemocnici a potom bude rovněž mimo službu. Zejména ta zlomená noha se vám hodně povedla.“

Mae sebou trhla a před očima jí přelétl obraz zkrvavené tváře. Zranit pretoriána je těžké. *A ještě těžší je nějakého zabít, ale Porfirio stejně umřel.* „To je mi líto, pane. Měla bych za ní zajít a omluvit se.“

Gan se zasmál. „To bych vám nedoporučoval. Myslím, že teď vás nějakou dobu nebude chtít vidět. Celkově bych se na vašem místě asi indigové kohortě vyhýbal.“ Bedlivě si Mae prohlížel a zkoumal ji očima člověka, který toho hodně ví. „Tak do toho. Další otázka.“

„Pane...“ Musela odvrátit zrak, nedokázala se mu dívat do očí. „Kaviová byla pomalá. Měla reagovat mnohem rychleji. Proč? Proč byla tak špatná? V čem byl problém?“

Gan si dal s odpovědí na čas a Mae se odvážila zvednout oči. „Možná neměla problém ona. Možná jste prostě tak dobrá.“

Mae věděla, že *je* dobrá, ale zároveň si byla jistá, že v tom muselo být něco víc. Ta myšlenka ji nepřestávala pronásledovat, ale oponovat generálovi bylo nepříjemné, takže to nechala být. Dovolil jí odejít, ale když byla skoro u dveří, napadla ji ještě poslední otázka. „Pane, bude mi jako součást trestu deaktivován implantát?“ Všeobecně se vědělo, že se to dělá, a to ji děsilo téměř stejně jako plná suspendace nebo nečinnost.

Gan se zatvářil překvapeně, což se nestávalo často. „Cože? Samozřejmě že ne. Těžko bych vás poslal do provinčního města bezbrannou. Stejně tak vám zůstane hodnost i titul. I když...“

Mae ztuhla. Nevěděla, co přijde, ale v jeho hlase bylo cosi, co se neslučovalo s jeho obvykle nenuceným chováním. Navíc to až doteď bylo všechno příliš snadné.

„Je to maličkost. Až do odvolání nebudete smět nosit pretořiánskou uniformu. Podstatou mise je, abyste neměla žádnou uniformu, ale pokud by to náhodou okolnosti vyžadovaly, budete si muset vzít šedou.“

Měl pravdu. Byla to prkotina, ale jeho slova zasáhla Mae stejnou silou, jako by ji odsoudil do vězení. *Žádná černá.* Až do této chvíle si neuvědomovala, jak velkou roli hraje uniforma v tom, kým ve skutečnosti je. Součástí jejího já byl i implantát a titul, ale černá jí propůjčovala moc sama o sobě. Odlišovala ji od ostatních, kteří té barvy nebyli hodni. Podívala se na černou slavnostní uniformu, kterou ještě ráno tolik opovrhovala. Nyní by dala cokoli, aby si mohla nechat alespoň tuhle. *Jak dlouho budu muset bez ní být?*

Gan naklonil hlavu na stranu a překvapeně se na ni podíval. „Předpokládám, že s tím nemáte problém?“

„Ne, pane. Jistěže ne.“ Polkla. Žádná černá. „Jsem vojákem Republiky.“

KAPITOLA 2

ŽEBRÁK U DVEŘÍ

Havrani ji spatřili o chvilku dřív než Justin. Na to, že byli jen výplodem jeho fantazie, byli pozoruhodně všímaví.

Kočka, řekl Horatio. Ten uměl říkat věci bez příkras.

Většinou chodí v černé, dodal Magnus. Jeho komentáře bývaly poněkud tajuplnější. Justinovi připomínal jednoho chlápka z vysoké, který byl snad celé čtyři roky v kuse sjetý. Jakýmsi způsobem se mu ale podařilo dostudovat s červeným diplomem.

I když byl Horatio jen otravným ptákem v Justinově hlavě, měl pravdu. Tahle ženská byla kus a byl malý zázrak, že na ni v tuhle chvíli nezírali úplně všichni, co na party byli. Zastavila se ve vchodu a pohledem zkoumala přeplněnou místnost. Justin usoudil, že tu musí mít s někým schůzku. Nebo možná jenom hledá bar. Měl už třetí drink a nebyl si jistý, jestli mu to dneska večer bude stačit. Tohle byla šestá akce v šesti dnech a začínalo ho unavovat se pořád usmívat.

Žena udělala pár kroků a stále se snažila proniknout pohledem oblak cigaretového kouře. Na jejích pohybech bylo cosi, co nedokázal popsat. Byly ladné, ale ne jako pohyby tanečnice. Její krok byl až příliš rozhodný a hlavu držela nahoře způsobem, který vypovídal o sebevědomí a snad i jakési nadřazenosti. Možná nějaká sportovkyně? Ani to mu nepřipadalo to pravé, i když vyloučit to nemohl.

Její vlasy jsou jako sluneční paprsky uprostřed zimy, řekl Magnus a jeho šepot zněl v Justinově hlavě skoro zamilovaně. Nebylo to ale špatné přirovnání. Nebyly úplně zlaté ani platinové. Měla je upravené kouzelně staromódním způsobem, stažené dozadu a na zátylku jednou přehnuté. Celé to působilo nesmírně stylově a navíc tak odhalovala štíhlý krk, který se Justinovi líbil ze všeho nejvíc.

„Justine!“

Hřmotný hlas volající jeho jméno byl jediným varováním předtím, než ho do zad plácla silná ruka s takovou razancí, že drcnul do hracího stolku před sebou a trochu rozlil pití, které držel v ruce. S posledním pohledem na cizí blondýnu nasadil úsměv, který se od něj čekal, a obrátil pozornost zpátky ke hře.

„Tak sázíš, nebo ne?“ Cristobal Martinez, jejich dnešní hostitel a – což bylo podstatnější – Justinův sponzor, na něj hleděl se zářivým úsměvem. Doslova. Bělost jeho zubů byla výsledkem nové UV metody ošetření. Tady v Panamě měli lidé sklony k extrémům. „Ještě nějaké prachy máš, teda zatím.“ Tón jeho hlasu naznačoval, že si uvědomuje, jak tahle noc skončí.

„Jasně, jasně.“ Justin poslal po stole sázku a pak se otočil zpátky ke dveřím. Plavovlasá žena už tam nebyla.

U baru, řekl Horatio.

Byla tam a právě si brala drink z automatu. Justin sáhl Cristobalovi na paži a kývl směrem k ní. „Víš, kdo to je?“

Cristobal se otočil a poněkud se zamračil. Polovinu tváře měl schovanou za tetováním v podobě plamenů, znakem svého gangu. „V životě jsem ji neviděl. Ale takové nezvané hosty si nechám líbit.“ Ještě chvíli si ji prohlížel, ale pak zvítězilo jeho nestálé já a ztratil zájem. Kdosi hodil sedmičku a Cristobal byl rázem s vítězoslavným výkřikem zpátky u kostek.

„Nevím, kdo to je, ale musí to být vojanda,“ řekl Huan, který stál vedle Justina z druhé strany.

Justin se nad tím zamyslel. „Tahle? Ne. Ani náhodou.“

„Musíš být voják, abys to poznal. Stačí se podívat, jak stojí.“ Huan se na ni ještě jednou zkoumavě podíval a pak se i on vrátil ke hře. „A navíc je jedna z nás,“ dodal. „EA nebo RUNA.“ On sám byl z EA-Eastern Alliance, což bylo místo, kam by Justin okamžitě zamířil, kdyby mohl. Bohužel, Východní aliance respektovala politiku své sesterské země vůči exulantům.

„A to jsi zjistil jak?“

„Podle oblečení. Sázej.“

Justin poslušně položil na stůl další peníze a zamyslel se nad tím, co Huan řekl. Něco na tom bylo. Ta žena měla na sobě šaty ze světle fialového krepdešínu, přírodního hedvábí, bez rukávů a bez výstřihu.

Copak dneska ještě někdo ví, co to je krepdešín? zeptal se Horatio.

Kdysi dávno jsem se to musel učit, odpověděl Justin.

Šaty ji dokonale obepínaly a končily těsně nad koleny. Pro Justina byly svůdné, ale elegantní – a na místní poměry naprosto nudné. Panamská móda dávala přednost křiklavým barvám, přehnaným doplňkům a hlavně výstřihům, které ukazovaly velkou část těla a zároveň nedostatek vkusu.

Moc nóbl. Ta nebude odtud, řekl souhlasně Magnus. Alespoň že on souhlasil s Justinovou analýzou. *Skutečná žena mezi ženami. Nevidíš hvězdy a květiny?*

Hvězdy a květiny. Tahle slova už Justin dlouho neslyšel – a nebyl si jistý, jestli je připraven je slyšet. Ze zamyšlení ho vytrhlo Huanovo štouchnutí. „Házíš.“

Justin hodil a vysloužil si několik zklamaných povzdechnutí, když se na kostce objevila trojka. Dal sbohem vsazenému obnosu

a pokusil se znovu pohledem najít onu ženu. Ta ovšem zmizela.

„Proč to vlastně hraješ?“ zeptal se ho Huan. „Vždycky prohraješ. Uvědomuješ si, že kdybys sedl k pokerovému stolu, máš za chvilku majlant?“

Justin si to uvědomoval. Cristobal se ho často ptal na totéž, ale Justin ani jednomu z nich nedokázal vysvětlit, jak ho přitahuje náhoda. Až příliš velkou část života strávil tím, že četl lidem ve tvářích a hádal z jejich chování. Už měl dost pozorování a dedukce. Občas prostě potřeboval, aby o jeho budoucnosti rozhodlo prosté hození kostkou.

Huanovi ale jednoduše odpověděl: „To by bylo moc jednoduché.“

Huan se zasmál a zavrtěl hlavou. Byl to pohodář a Justinovi se to líbilo. Stejně jako se mu líbilo, že je z EA. Měl stejně smíšený původ jako on, i když Huanovy rysy měly blíž k asijským předkům než k indoevropským. V RUNA měli pro takovou směsku hovorový výraz plebejec a Justinovi to připomínalo domov, stejně jako skutečnost, že Huan je zřejmě jediný civilizovaný člověk v téhle místnosti. Jejich přátelství bylo z velké části založeno na vzájemných diskuzích na téma, jak je to v Panamě na pytel. Rozdíl mezi nimi byl ten, že až tady Huan dokončí práci velvyslance, může se vrátit, zatímco Justin tu musel trčet.

„Cristobale, tady seš!“

Mezi Justina a Cristobala se vmáčkla jakási žena. Když si Justin všiml, jakým způsobem se na Cristobala usmívá, musel se ovládnout, aby sebou neškubl. Vlastně se spíš pokoušela o úsměv, protože měla co dělat, aby překonala účinek mnoha injekcí na vyhlazení vrásek. Purpurové oční stíny měla vytažené až k obočí a lesklé zlaté šaty, která měla na sobě, byly o číslo menší, než by její kypré tvary potřebovaly.

„Musela jsem ti přijít říct, jaká je to skvělá akce,“ prohlásila nadšeně a svůdně se k mohutnému muži přitiskla.

„Tohle?“ Cristobal se pokusil o skromný výraz, ale zcela zásadně selhal. „To je jenom takové malé přátelské setkání. Spíš posezení s pár přáteli.“

Justin poznal, že mu dává prostor, aby se připojil k jejím lichotkám. „Nekecej. Tohle je rozhodně tvoje nejlepší party. Nechápu, jak to děláš. Třeba ta kapela. Takovou jsem v životě neslyšel.“

To byla pravda. Cristobal sem dotáhl nějakou místní oblíbenou skupinu, která se rozhodla být slavná tím, že si na jeviště brala hady a dělala s nimi různé nesmysly. Vzhledem k tomu, jak byli plazi líní, nebylo to zřejmě moc těžké. Asi je už dávno zabila ta děsná hudba. Jenomže zrovna teď tuhle kapelu všichni zbožňovali, takže ji tu Cristobal prostě musel mít. Justin by si ale nejradši zacpal uši.

Cristobal se zasmál. „Schovej si to svoje charisma pro někoho jiného. Na mě teda nefunguje.“

Ale fungovalo. Dokud se Justin usmíval a ukazoval se na jeho akcích, byl Cristobal ochoten platit. Ještě stále tu bylo dost lidí okouzlených představou záhadného Gemmana poslaného do exilu, takže Justinovo postavení bylo neochvějné. Zároveň se nedokázal zbavit dojmu, že i on jednou začne Cristobala nudit a že si jeho sponzor najde nějakou jinou zvláštnůstku, kterou se bude chlubit. Lechtat ego svého patrona se tím pádem zdálo být tou nejlepší pojistkou.

Žena se obrátila k Justinovi a vytřeštila oči způsobem, který její kráse ani trochu nepomohl. Jeho přízvuk ji zcela odzbrojil. „To je ten tvůj Gemman? Ještě nikdy jsem žádného nepotkala.“

„Justine, tohle roztomilé stvoření je Ana Santiagová,“ řekl Cristobal. „Její manžel je můj velký přítel a kamarád.“

„Měl by ses stydět,“ řekl mu Justin a zároveň ženě potřásl rukou. „Slovo roztomilé na popis této ženy rozhodně nestačí.“

I tohle byla pravda, i když ne způsobem, jakým to Ana pochopila.

Cristobal se tomu „komplimentu“ lomozně zasmál a natáhl se kolem ní, aby znovu plácl Justina do zad. Tentokrát na to byl Justin aspoň připravený.

„Hele, bacha. Je vdaná.“ Cristobal na Anu mrkl. „No, vy dva si tu můžete povídat, ale bacha. Ten chlap umí dělat problémy.“ Sebral svou výhru a odešel si najít jiné rozptýlení.

Ana několikrát mrkla řasami, které zdobily barevné kamínky. Něco takového bylo výstřední i na odporný místní standard. Když byla na téhle party, patřila skoro stoprocentně ke zbohatlíkům. A jestli byl její manžel Cristobalův „kamarád“, zřejmě se dostal k penězům nějakým pochybným způsobem. V drsném světě Panama City lidé stoupali na společenském žebříčku za jakoukoli cenu. Z Any číselo cosi, co vypovídalo o skutečnosti, že vyrostla v nejnižších vrstvách a teď se to snaží zamaskovat.

Když Cristobal odešel, přesunula se blíž k Justinovi. Toho začínala od úsměvu pomalu bolet pusa, ale věděl, že bavit Cristobalovy hosty je jeho povinností. „Cristobal to ani nemusel říkat, že umíte dělat problémy,“ řekla koketně. „Hned jak jsem vás uviděla, řekl mi to můj vnitřní hlas.“

Justin ožil. „Vy slyšíte hlasy?“

Zatvářila se překvapeně. „Nemyslím doslova. To bych asi musela být blázen, ne?“

„To jo,“ řekl Justin prostě. „Jasně.“

Ana se znovu pokusila usmát a znovu jí to zjevně dělalo velké potíže. „Sem moc Gemmanů nejezdí.“

„O hodně přichází. Jejich ženy těm místním nesahají ani po kotníky.“ Justin do sebe obrátil zbytek drinku a otráveně se podíval do prázdné sklenice.

Zahihňala se způsobem zcela neodpovídajícím ženě jejího věku. „Jste sladký. A milý, přesně jak říkala Blanca.“

Justin téměř neudržel úsměv. Téměř. „Blanca Jessupová?“ zeptal se opatrně.

Ana přikývla. „To je moje dobrá kamarádka. Hodně mi toho o vás řekla.“

Super. Poslední Justinovo setkání s Blancou poznamenal mimo jiné špatný úsudek, a co hůř – tequila. Rozhodně to nebyl jeden z jeho světlejších okamžiků. Blanca sice naštěstí nebyla vdaná, ale její bratři i tak zaujali až maniakálně ochrannou pózu, která byla v horních vrstvách mezi zbohatlíky tak častá a občas dokonce skončila násilím. Justin uvažoval, co přesně znamená výraz „hodně“ a jestli Ana čeká, že se jí dostane podobného zážitku. Na něco takového ale na celé téhle party nebylo dost alkoholu.

Odkašlal si a pokusil se změnit téma hovoru. „Tohle je Huan Korokov. Je z EA.“

Huan nevypadal zle a Justin doufal, že by mohla přesunout svůj zájem směrem k němu. Takové štěstí bohužel neměl. Letmo na Huana pohlédla a na půl pusy slušně pozdravila, ale vzápětí se obrátila zpátky k Justinovi. Ten koutkem oka viděl, jak se Huan snaží nesmát. Tohle musel být vrcholný okamžik jeho výletu.

Opřela se o stůl a předklonila, takže její výstřih dostal pomoc, kterou ani v nejmenším nepotřeboval. „Blanca říkala, že jste něco jako lovec čarodějnic?“

Takové věci tady slýchal poměrně často. Někdy mu taky říkali „kladivo na kněze“. „Nic tak zajímavého bohužel nedělám. Prošetrňoval jsem pro vládu různé náboženské skupiny. Mým úkolem bylo zjistit, jestli nejsou nebezpečné.“

„Copak si RUNA nemyslí, že všechna náboženství jsou nebezpečná?“ zeptala se.

Ale – možná není až tak přízemní, jak vypadá, řekl Horatio.

Kdybys mi k něčemu byl, tak by ses tu teď objevil vedle mě a donesl bys mi panáka, řekl mu Justin.

Table ti určitě ráda panáka nalije sama, u tebe doma, řekl Magnus předstírající snahu pomoci.

Justin znovu vsadil a všiml si, že se jeho kupka povážlivě zmenšuje. „Je to trochu složitější. Znáte gemmanskou ústavu?“ Samozřejmě, že ji nezná. „Víra ve fiktivní bytosti je hrozbou společnosti jako takové a pro dobro všech občanů musí být monitorována a kontrolována.“ Tohle by mohl odříkávat ze spaní.

Skoro bych ti věřil, řekl Horatio.

„Strašně ráda bych o tom věděla víc,“ cukrovala Ana. Zároveň se k Justinovi posunula ještě blíže. „Co kdybychom se přesunuli někam, kde není tak hlučno?“

To bys mě musela nejdříve zabít, pomyslel si Justin. Naštěstí se ho Huan rozhodl zachránit.

„Justin o své minulosti nerad mluví,“ řekl a zatvářil se tak dokonale tragicky, že by za to měl dostat Oscara. „Má spoustu bolestivých vzpomínek. Justine, asi bys jí měl říct, proč jsi vlastně odešel.“

Několik hráčů okolo zvedlo hlavu. Cristobalův ochočený Gemman zde byl stále zajímavým tématem, stejně jako tajemný důvod jeho exilu.

Justin se podíval stranou a nasadil zmučený výraz, který při vyprávění tohoto příběhu postupem času přivedl k dokonalosti. „Já nevím. Je hrozně těžké o tom mluvit... a kromě toho vás nechci zatěžovat nějakými osobními dramaty.“

„Jsem přesvědčený, že to señoře Santiagové nebude vadit. Mám dojem, že bude nadšená posluchačka.“ Huan hrál vedlejší roli výborně. Možná by ho Justin mohl do tohohle kusu obsazovat častěji.

„To se spolehněte,“ řekla a dychtivě přikývla.

„Je to na vás vidět.“ Justin se na ni krátce usmál. „Máte to v očích. Takovou tu laskavost a schopnost chápat ostatní... Vychází vám to přímo z duše.“ Huan si odkašlal a musel se otočit.

„To mi říkají všichni,“ odpověděla Ana a znovu se posunula blíž. „A teď už mi, prosím, řekněte, co se stalo.“

Justin se zhluboka nadechl. „Vlastně není moc co říkat. Prostě... objevila se jedna dívka...“

„Myslela jsem si to.“ Ana mu stiskla ruku. Byla zpocená. „Hned jak jsem vás uviděla, tak mě napadlo: Tenhle chlap musí být beznadějný romantik.“

„To mi říkají všichni,“ odpověděl jejími slovy.

Říct tohle s vážnou tváří... Tak teď jsi na mě opravdu udělal dojem, poznamenal Horatio.

Zmlkni, řekl mu Justin.

„No prostě, byla to láska na první pohled. Jsem si jistý, že jste to s manželem měli úplně stejně.“

Ana se zatvářila tak, aby bylo zřejmé, že nemůže být dál od pravdy. „Jak se jmenovala?“

„Phoebe,“ odpověděl okamžitě.

„Myslel jsem, že se jmenovala Pamela,“ skočil mu do řeči Huan.

Justin se na něj výhružně podíval. „*Phoebe*. Nikdy jsem s nikým jiným necítil takové souznění. Jako bychom byli jeden pro druhého stvořeni, ve všech ohledech dokonalý pár. Každý okamžik s ní byl jako krásný sen. Věděl jsem, že spolu musíme být do konce života, takže jsem ji jednou při západu slunce na pláži požádal o ruku. Na obloze létaly holubice. Ještě dnes vidím, jak se jí v očích lesklo zapadající slunce, když řekla ano.“

„A co se stalo pak?“ zeptala se Ana téměř bez dechu.

Povzdechl si a znovu sklopil zrak k zemi s vědomím, že ho poslouchá dobrá polovina stolu. „Klasika. Začali jsme plánovat svatbu. Mělo to být na nádherném místě, všude plno zeleně, květin a motýlů. Svatební písně nám měl zpívat dětský sbor s cellistou.“

„A nezapomeň na toho koně,“ řekl Huan. „Pamela měla přijet na koni.“

„Phoebe měla přijet na koni,“ opravil ho Justin.

„Na bílém?“ zeptala se Ana.

„Samozřejmě.“ Pokaždé když ten příběh vyprávěl, barvu koně schválně vynechal, ale ženy vždy tipovaly bílou. „Všechno bylo dokonalé. A pak jsme pár dnů před obřadem museli na test kompatibility. Víte, co to je?“

„Na to musí všichni, co se chtějí vzít,“ odpověděla bez váhání.

To sice nebyla úplně pravda, alespoň teď už ne, ale lidé z provincií tomu často věřili. Byla v tom spousta tajemna a prostoru pro romantické zvraty. To tady milovali.

„Prostě zjistili, že se k sobě nehodíme – teda ne podle jejich měřítek.“

Ana se zajíkla. „Takže jste se nemohli vzít.“

„Ale mohli, jen bychom byli... potrestáni.“ Schválně použil tak neurčitý výraz, aby si její představivost domyslela víc, než by on sám dokázal popsat. „Nám to samozřejmě bylo jedno. Prostě jsme dál chystali svatbu a naplánovali si, že hned potom odjedeme ze země, aby na nás nemohli. Jenomže pak přišel svatební den... a ona nepřišla.“

„Oni... oni ji chytili?“

Zavrtěl hlavou. „Něco horšího. Jednoduše vycouvala. Prostě se bála toho, co by mohlo přijít. Neměla odvalu se mnou být. A tak... nemohl jsem zůstat v zemi, která nás rozdělila. Moc to bolelo. Musel jsem pryč.“

Ana měla v očích slzy. Stiskla mu ruku ještě silněji. „Chudáčku.“ Justin jen doufal, že se ho později nebude snažit „utěšovat“. Někdy se to po tomhle příběhu stávalo. Někdy to byl vlastně cíl, ovšem rozhodně ne v tomhle případě. „Vůbec si nedokážu představit, čím jste si musel projít.“

„Zní to neskutečně, že?“ zeptal se Huan. „Taky mi připadá šílené, že by někdo mohl takovou tragédii ustát. Jsi na nule.“

Justin se podíval na stůl. Jeho kupka byla pryč. „Do prdele.“ Zatímco vykládal, přestal dávat pozor. Jeho týdenní kapesné bylo v čudu.

Huan zavrtěl hlavou v předstíraném soucitu. „Jedna tragédie za druhou, co?“

„Nechtěl jsi už teď někdy jet domů?“ zeptal se Justin uštěpačně.

„Chtěl jsem jet dneska večer.“ Huan vítězoslavně mávl rukou a nahnul si právě získanou výhru k sobě na jednu velkou hromadu. „Vlastně bych už měl vyrazit. Pilot už na mě asi čeká.“

Tahle zpráva zasáhla Justina víc, než by asi měla. Současná diplomatická jednání tu Huana tentokrát zdržela mnohem déle, než bylo obvyklé. Justin si na přítelovu přítomnost zvykl a najednou měl pocit, jako by se měl propadnout do temnoty.

„Hej!“

Anin vzteklý výkřik ho vytrhl ze sebelítostivého zamyšlení. Procházející skupinka mužů vrazila do servírky, která pro změnu strčila do Any. Na druhou stranu musela mít dívka skvělý smysl pro rovnováhu, protože se jí podařilo udržet ták s drinky, aniž by jediný rozlila. Ana ale něco takového nečekala, takže teď spíše z leknutí na servírku upřela nenávistný pohled.

„Dívej se, kam lezeš, ty krávo. Zkus mě polít, a já se postarám, aby tě Cristobal takhle vykopl na ulici.“ Ana se pokusila pro efekt lusknout prsty, ovšem podařilo se jí to až napodruhé. „Dej

si bacha, abys neskončila v té díře, ze které jsi přišla, a nemusela ojíždět pana domácího, protože nebudeš mít na nájem.“

Klasika, řekl Horatio.

Justin tu servírku znal. Po čtyřech letech znal každého, kdo pro Cristobala pracoval. Jmenovala se Sara a byla o polovinu menší než Ana a taky o polovinu mladší. Sara nebyla hloupá a měla i pěknou tvářičku a v moři žen jako Ana Santiagová byla rozhodně někým, koho by rád poznal lépe. Sara byla ovšem dost chytrá na to, aby se nezapletla s kýmkoli z šéfových přátel, a velmi zřetelně dávala najevo, že jejím jediným důvodem, proč se otravovat s ožralými gangstery a rádoby honorací, je nakrmit dvě malé děti, které má doma. To Justin respektoval. Něco na ní mu okouzlujícím a zároveň bolestivým způsobem připomínalo jeho sestru.

I nyní měla Sara dost rozumu, než aby Aně oponovala. Pokorně její výtku přijala, ještě se tiše omluvila a vzápětí položila drinky na stůl. Justin jí podal jeden z Huanových větších žetonů jako dýško, čímž si vysloužil děkovné příkývnutí.

Ana se za odcházející servírkou vítězoslavně podívala, zjevně velmi hrdá na svou schopnost setřít někoho, kdo už tak byl na společenském žebříčku výrazně pod ní. „Chápu, že Cristobal chce mít kolem sebe povolné holky, ale netuším, jak vydrží snášet tu jejich neschopnost. Má štěstí, že mi nezničila šaty. Jsou dovezené z RUNA.“ To bylo mířeno na Justina, jako by to na něj mělo udělat dojem. „Ale to taková socka nemůže chápat.“

„Socka? Pocházíte ze stejného místa,“ řekl Justin. Mluvil tiše, ale tohle slyšeli úplně všichni u stolu.

Ana vytřeštila oči. „Já bydlím na západním pobřeží.“

Huan varovně zamručel, ale v Justinovi se právě cosi zlomilo. Měl tohohle místa plné zuby. Unavovaly ho hry, unavovaly ho ženy jako Ana, unavovalo ho tancovat, jak Cristobal píská.

Havrani často mluvili o tom, že na něho čeká něco velkolepého a nadpozemského, ale Justin právě teď svou budoucnost nijak růžově neviděl. Odsud se už nedostane, a to ho štvalo. A štvalo ho to ještě víc, protože Huan odjíždí.

„Ale vyrostla jste v San Garcia,“ řekl Justin Aně. Když začala nesouhlasně kroutit hlavou, pospíšil si s vysvětlením: „Je to poznat podle toho, jak vyslovujete S, třeba když říkáte ‚socka‘. Ani všechny prachy nebo moc nad světem nedokážou změnit, odkud ve skutečnosti jste, a snažit se to zamaskovat hromadami falešných šperků taky nebude ono.“

Ana zrudla. „Všechny jsou pravé!“

„Jasně. I odsud je poznat, že jsou na pár místech matné, takže měď. A ty šaty taky nejsou z RUNA – teda pokud jste je nekoupila ve výprodeji kostýmů po slavnostech Feriae. Ta látka je nějaký hořlavý odpad z Guatemaly. Vím to, protože jsem ji viděl v tom obchodě na Flores Street. Kde myslíte, že kupuju já ty svoje imitace?“ Justin se odmlčel, aby se napil, a pak si uvědomil, že nemá čeho. „Můžete se našlechtit, jak chcete, ale ty šaty jsou prostě stejné jako vy: staromódní, laciné a snaží se vypadat, že jsou něco víc.“

Celý stůl kolektivně zatajil dech a pak Ana se vzteklým výrazem mrštila po Justinovi sklenici s vínem, které mu na košili zanechalo krvavě rudou skvrnu. „Asi byste si měl koupit další lacinou imitaci.“ Následně se otočila a rázným krokem zamířila zřejmě přímo ke Cristobalovi – aspoň přesně to si Justin pomyslel.

Huan ho chytil za paži a odvedl ho od stolu. „Tak jo. Jdem na jednu, ty naše malá missko.“

„Nekouříš,“ řekl Justin, ale nechal se vést.

„Zakouřit si potřebuješ ty. Na.“ Huan si sundal sako a podal ho Justinovi. „Jinak si budou všichni myslet, že tě někdo po-

střelil. Teda pokud nechceš dělat mrtvého, až si tě najde její manžel.“

Huan musel na party přijít přímo z nějaké pracovní schůzky, protože měl jedno ze svých oficiálních sak, která nosil na diplomatická jednání. Bylo dvouřadé, barvy námořnické modři s vyšitou vlajkou EA na kapse a několika nášivkami na klopě, které označovaly jeho postavení a hodnost. Justin si v něm připadal divně, ale ne tak divně jako v košili polité červeným vínem.

„Dostanu se v něm z téhle díry?“ zeptal se smutně.

Huan se na něj místo odpovědi soucitně usmál a otevřel mu dveře vedoucí do zadní uličky. Vzduch venku byl v porovnání se zakouřenou a vydýchanou místností osvěžující i navzdory horku a vysoké vlhkosti. Všude kolem bylo slyšet bzucení nočního hmyzu a nad hlavami se jim honily mraky. Justin měl dojem, že v dále zaslechl hrom, a stromy na druhé straně ulice se začínaly ohýbat. Bouřky tady přicházely rychle a zběsile.

Justin zaúpěl: „Zajímalo by mě, proč to všechno ještě snáším.“

„Protože tě tu Cristobal nechává žít jako krále,“ řekl Huan a kamarádsky ho plácl po zádech. „Teda když zrovna neurážíš jeho hosty.“

„Radši bych žil jako žebrák před dveřmi RUNA než jako král v téhle díře,“ odpověděl Justin.

„Jestli ti to udělá dobře, ta tvoje historka se ti dneska moc povedla. Jedno z tvých nejlepších představení – i když mám pocit, že pokaždé, když ji říkáš, dláždíš si cestu do pekla.“

„Já na peklo nevěřím, takže to je v pohodě.“

Kolem nich se rozhostilo ticho a Huan řekl další slova velmi váhavě. „Byl jsem v tvém rajónu.“ Ve tváři měl téměř soucitný výraz. Věděl, jak tyhle rozhovory Justina mučí..., ale zároveň věděl, jak po nich Justin dychtí. „Měl jsem schůzku ve Vancouveru.“

Justin prudce zvedl hlavu. Vancouver! Už jenom to jméno bylo plné moci. „Jaké... jaké to tam bylo?“

„Stejně jako vždycky. Nádherné a dokonalé. Je to perla, nejkrásnější na světě.“

„Je to perla,“ opakoval Justin. Pozvedl dosud nezapálenou cigaretu, jako by si chtěl připít. Znovu cítil, jak ho svírá na hrudi, cítil touhu jako pokaždé, když někdo mluvil o RUNA. Tuhle bolest nedokázalo zahnat ani všechno to pití a drogy v Panama City.

„Promiň,“ řekl Huan.

„Tak to prostě je. A už je to dávno.“

Huanovi se do tváře vrátil náznak úsměvu. „Asi mi nikdy neřekneš, proč jsi fakt odešel, že?“

„Nééé. Protože vím, jak moc se ti líbí ta verze s Penelope. Nechci ti ji zkazit.“

„Myslel jsem, že to byla Phoebe. Nebo Pamela.“

Justin mávl rukou. „To je jedno. Stejně je to bezpátevní kráva.“

„Správně. Bez ní je ti líp.“

„Přesně.“

Huan se zasmál a natáhl ruku. „Budeš v pohodě, když už půjdu?“

Justin mu ji stiskl. „Záleží na tom, jestli si můžu nechat to sako.“

„Jasně. Mám jich dost.“ Huan se vrátil ke dveřím. „Tak zase někdy.“

„Zase někdy,“ opakoval Justin a díval se, jak jeho kamarád odchází. Dveřmi k němu na okamžik dolehl hluk večírku, aby vzápětí znovu utichl, když se dveře zavřely. Na Justina sedla špatná nálada a on byl vlastně rád, že může být sám a zapálit si.

Kouřit venku byl zvyk, který si přivezl z RUNA. Tady bylo každému jedno, co nebo kde člověk kouří, ovšem zákony doma

byly velmi přísné. Zhluboka potáhl a ucítil příjemné nabuzení ještě zesílené alkoholem, který mu už tak trochu vlezl do hlavy. Takové cigarety by doma vůbec nemohl kouřit. RUNA se starala o zdraví svých obyvatel. On to ale viděl tak, že se o něj RUNA starat přestala, což zjevně zahrnovalo i možnost jakéhokoli sebedestruktivního chování. Znovu se mu vrátila Huanova slova. *Nádherné a dokonalé. Je to perla, nejkrásnější na světě.*

„Panebože,“ zabručel si pro sebe Justin.

A kterého boha myslíš? zeptal se Horatio.

Toho, co mě sem poslal, odpověděl Justin.

Soudě podle Magnusovy následné odpovědi se havranům vrátila rýpavá nálada. *Poslal ses sem sám. Bohové ti možná jenom trochu pomohli.* Když havrani zrovna nekritizovali jeho život, vždycky mluvili o bozích.

Ticho, okřikl je Justin. *Snažím se být chvílku sám se sebou.*

Bacha, řekl Horatio.

Ze tmy po Justinově pravici se najednou vynořilo šest vysokých mužských postav. Ve svitu měsíce se zaleskla oholená hlava Paola Jessupa a taky spousta jeho nevkusných náušnic. Vedle něj šel jeho bratr Miguel a Justin brzy v ostatních hromotlucích poznal přátele Jessupovy rodiny. Najednou měl tísnivý pocit, že by mohl být blíže Huanovu pecku, než si prve myslel.

„Čau, Paolo, jak je?“ vypravil ze sebe Justin společně s úsměvem a uvažoval, jaká je pravděpodobnost, že tady nepůjde o Blancu.

„Neser, nemám na tebe čas. Ty sis jako myslel, že ti to projde, jo? Že si prostě jenom tak užiješ s mojí ségrou.“

Ona pravděpodobnost byla zjevně malá.

Řekni mu, že se moc nebránila, navrhl Horatio. Justin si ho nevsímal.

„To bude trošku omyl,“ řekl Paolovi. „Já bych Blance nikdy nic špatného neudělal.“

„Ale Dora říkala Ramirezovi něco jiného,“ zavrčel Miguel.

Dora? A Ana? S kolika lidmi vůbec Blanca mluvila? Justin doufal, že si na onu noc alespoň nestěžovala.

Taky by ho zajímalo, kde je Cristobalova ochranka. Kolem jeho domu se to většinou neustále hemžilo vyhazovači a Justina právě napadlo, jestli je Jessupovi bráchové nepodplatili. Neuměl si představit, že by mohl mít Cristobal radost z nečekané smrti svého oblíbeného hosta... nebo že by ano? Z takového tragického příběhu by určitě žil hodně dlouho. Justin už ho úplně slyšel: *Byl jako můj brácha...*

Miguel udělal několik hrozivě rychlých kroků směrem k němu a zavrčel jako jeden z Cristobalových psů. Vlastně i smrděl jako oni. „Udělám z tebe čtyři!“ zařval.

Myslím, že za tohle Blanca nestála, řekl mu Horatio. *Tak dobrá nebyla.*

Magnusova poznámka byla tajuplnější: *Tvá Valkýra.*

Miguela zastavil zvuk otevírajících se dveří a žena, která z nich vyšla. Ne jen tak nějaká žena. Ona. Ta blondýna. Všichni jako jeden ztuhli. V příštím okamžiku se žena neskutečně rychle postavila mezi Justina a Jessupy a zaujala ochranný a velmi nebezpečný postoj. Bojový postoj. Justinovi se vybavila Huanova slova: *Nevím, kdo to je, ale musí to být vojanda.* Víc se zatím nehýbala, ale bylo z ní cítit napětí, které říkalo, že je to lvice připravená každým okamžikem zaútočit.

Věděl jsi, že lvice většinou všechno oddřou, zatímco lvi sedí a dívají se? poznamenal konverzačním tónem Magnus.

„Zůstaň za mnou,“ řekla Justinovi a její slova potvrdila, že skutečně je Gemmanka. Stáli jen pár centimetrů od sebe a Justin si najednou znovu všiml jejího krku a ramen, která obdivoval

hned, když ji spatřil poprvé, stejně jako hedvábí, do kterého byla oblečená. Do tváře jí vlétlo několik volných pramenů vlasů a Justin krátce zachytil vůni připomínající rozkvetlou jabloň.

Jessupové se rychle vzpamatovali a Paolo se ušklíbl. „Tomu říkám obchod,“ řekl. „Tys nám vojel jednu z našich, tak my teď vojedem jednu vod vás. Když budeš hodnej, necháme tě při vědomí, aby ses moh dívat.“

Ostatní se rozesmáli a Paolo s vražedným výrazem v očích udělal další dva kroky směrem k ženě. Dál se už bohužel pro něj nedostal.

KAPITOLA 3

O PROBLÉM MÉNĚ

Když Gan do detailů popsal Mae podstatu jejího úkolu v Panamě, vypařily se i poslední zbytky její naděje, že by tam mohla najít ztracenou slávu. Jejím cílem nebylo zmařit plánovaný atentát. Dokonce ho ani neměla za úkol sama vyvolat. Místo toho měla využít veškerý svůj um získaný v elitních výcvikových centrech a vrcholné vojenské technologie k tomu, aby doprovodila dvojici úředníků z Ministerstva vnitřní bezpečnosti. Ti si jeli pro nějakého služebníka poslaného před časem do Panamy do exilu.

Ani jeden z nich na Mae neudělal žádný dojem. Žena s velmi nešťastným jménem Cornelia Kimoraová pracovala jako kontrolorka v interním oddělení SCI-Science and Cult Investigation, neboli vyšetřování kultů a sekt. Mohlo jí být něco přes padesát a na hlavě měla oranžové mikádo, které ze všeho nejvíc připomínalo zralou meruňku. Všechny kusy jejího oblečení i doplňky byly béžové. Mae mohla rozhodně říct, že to je jedna z nejchladnějších osob, s jakou se kdy setkala, což vzhledem k Maeinu dětství vypovídalo o všem. Příslušníci nordské kasty ale aspoň uměli svůj chladný a povýšený postoj k ostatním zmírnit úsměvem a předstíraným zájmem. Cornelia nic takového neovládala a svou lhostejnost ke všemu na světě se nijak nesnažila skrývat.

Její společník, Francis Kyle, byl pravý opak. Mohl být zhruba stejně starý, ale jeho vystupování bylo mnohem impulzivnější

a vřelejší, až to bylo téměř nakažlivé. Zdálo se, že jeho entuziasmus ze všech nejvíc rozčiluje právě Corneliu, jenže Francis měl v rámci Ministerstva vnitřní bezpečnosti vyšší postavení, což znamenalo, že mohla tak nanejvýš skřípat zuby. Možná že skutečně byl až trochu příliš srdečný, ale k Mae byl vždy maximálně zdvořilý.

Cornelia s Francisem měli rovněž velmi rozdílný pohled na úkol, který dostali a který v první fázi znamenal dlouhých devět hodin letu. Cornelia byla přesvědčená, že tahle cesta je jen ztráta času a že je vzhledem k jejich skutečnému cíli kontraproduktivní. Francis naopak téměř nedokázal skrývat vzrušení, které navíc rostlo, čím víc se blížili ke své destinaci.

„Hrozně se těším,“ řekl v jednu chvíli Corneliu. Zvedla hlavu od své čtečky, ušklíbala se na něj a netrpělivě čekala, až něco dodá. „Moc jsem se chtěl s doktorem Marchem setkat. Jeho práce je prostě něco úchvatného.“

„*Byla*,“ opravila ho Cornelia. „A práce a ten člověk jsou dvě různé věci.“

Francis paradoxně vypadal, že ho její vysvětlení příjemně překvapilo. „Opravdu? Já bych řekl, že autor je stejný jako jeho dílo.“

„To těžko.“ Cornelia si velmi nežensky odfrkla. „Však počkejte, až ho uvidíte.“

„Prostě je úžasný,“ trval na svém Francis.

„Ano,“ procedila skrz zuby a zvedla ruku, aby mohla vypočítávat na prstech. „A taky arogantní, impertinentní a se sklony manipulovat s lidmi.“

Francise nepřesvědčila. „Ale to jsou vlastnosti, které při jeho práci nemusí být na škodu.“

„Jsou to velmi otravné vlastnosti, ze kterých se snaží udělat svou přednost. A nesmíte zapomínat na jeho sklony k závislos-

tem.“ Teď už Cornelia potřebovala i druhou ruku. „Stimulanty, alkohol, hazard, ženy... Když se někde cokoli z toho objeví ve větším množství, najde to. Myslím, že v Panamě krásně zapadl. Ani se mu nebude chtít odjet.“

Francisovi zhořkl úsměv na rtech. „O tom upřímně pochybuji. A kromě toho ho potřebujeme. To víte moc dobře. Nikdo jiný nemá jeho... úhel pohledu.“

„A přesně tohle mi vadí. Nejsm si jistá, jestli ten jeho úhel pohledu vůbec potřebujeme.“ Corneliin tón byl velmi odměřený a oba na chvíli zmlkli.

Mae netušila, o jakém úhlu pohledu mluvili, ani proč byl tak podstatný, aby kvůli němu zástupci Ministerstva vnitřní bezpečnosti cestovali až do provincie. Doktor March podle Corneliina popisu ztělesňoval všechno, co Mae nenáviděla, takže doufala, že s ním po cestě zpátky nebude muset mluvit. I když... nemohla popřít, že je zvědavá, jak se dostal do exilu. Co asi musel udělat, aby se ho RUNA zbavila tímhle způsobem? Jestli spáchal zločin, proč ho jednoduše nezavřeli? A hlavně, jestli udělal něco tak špatného, že ho vyhnali ze země, proč ho teď chtějí zpátky?

Odpovědi na tyto otázky byly ale někde mimo Maeino platové zařazení a s její úlohou zde neměly nic společného. Ona i další čtyři šedě odění vojáci doprovázející Corneliu s Francisem byli jen ochranka. Byla to téměř potupná práce, ale Mae si neustále připomínala, že si za to selhání na pohřbu nic jiného nezaslouží. *Jenom jeden výlet do provincie, uklidňovala se. Prostě přivezeme SCI toho geniálního a arogantního služebníka a já dostanu zpátky normální službu – a taky uniformu.*

V Panamě uniformu nepotřebovala, alespoň ne vojenskou. Dokonce dostala bizarní příkaz vzít si formální oblečení. Jakmile všichni dorazili na místo a ubytovali se v prý nejbezpečnějším

hotelu v Panama City, ani se moc nedivila, když jí řekli, k čemu jí ty šaty vlastně budou.

„Vy chcete, abych... doručila dopis?“

„Ano.“ Cornelia z pretoriánů neměla ani trochu strach a její zamračená tvář dávala nyní jasně najevo, jak ji obtěžuje, že vůbec Mae musí odpovídat. „Bydlí u jednoho místního gangstera – Cristobala Martinezze. Martinezovi patří různé kluby a několik domů a není možné, abychom zjistili, ve kterém z nich March zrovna je. Najít Martinezze by ale mělo být lehké. Je to velmi zhýralý muž a neustále pořádá nějaké večírky. Stačí, když se uděláte trochu hezká, ukážete se, budete diskrétní a tohle mu předáte.“ Podala Mae obálku nadepsanou rukou *Justin March*. „Vzhledem k vašim pozoruhodným schopnostem by to pro vás nemělo být nijak obtížné.“

Mae se pokusila zatvářít stejně uctivě a pokorně, jako by mluvila s Ganem, přestože uvnitř to v ní vřelo. *Stačí, když se uděláte trochu hezká*. Úšklebek na Corneliiných rtech a opovržení v jejím hlase dávaly jasně najevo, že nemá ráda kastáře. Možná to ale bylo prostší a ona se jednoduše cítila ohrožená mnohem mladší ženou, a to bez ohledu na to, že ona žena je jedním z nejobávanějších vojáků RUNA.

A pak tu byla ještě jedna maličkost. Mae byla ochotna jít na místa, kam by se neodvážil žádný z ostatních členů ochranky. Cornelia i Francis se vyjádřili zcela jasně, že až do odletu nemají v úmyslu vystrčit nohu z hotelu. Navzdory jejich neohroženému chování je provincie děsily a Mae z toho měla škodolibou radost.

Všechny tyhle myšlenky si ovšem nechala pro sebe a nezapomínala, že je voják, který si navíc odpykává trest. I proto přijala Corneliino opovržení bez jediné poznámky a položila jí už jen

jednu otázku: „Chcete, abych tam počkala a přivedla vám doktora Marche osobně?“

„Ne. Nedokážeme odhadnout, kdy za ním Martinez půjde, a v dopise je přesně napsané, kde nás najde. Věřte tomu, že až si ho March přečte, přijde sám.“ Cornelii se vrátil do tváře nadřazený výraz. „A doprovázet ho taky není nutné. Jestli v Panamě přežil takhle dlouho sám, jednu cestu ještě zvládne.“ Možná to byla poslední Corneliina naděje, že by jejich plán nemusel vyjít. Třeba doufala, že ho někdo po cestě do hotelu zastřelí.

A tak Mae o něco později večer stála ve svém pokoji, nalíčená a ve světle fialových koktejlkách a česala si vlasy do stylu Gibson. Mezi kastami byly teď staromódní účesy v módě a bez ohledu na to, jak moc se nyní lišila od dívky, kterou bývala, bylo těžké se zcela zbavit starých zvyků. *Stačí, když se uděláte trochu hezká.* Možná neměla být ke Cornelii tak přísná, protože najednou měla skutečně zvláštní pocit, že je jí šestnáct. Byla vyparáděná stejně jako tehdy a připravená se všem ukázat.

Už nejsem ta holka, připomněla si a naposledy pohlédla do zrcadla. *Jsem vojákem Republiky.*

Pretoriánka by se v panamských ulicích neměla ničeho bát, ovšem samotná žena – obzvláště blondýna, cizinka a v krátkých šatech – bezpochyby přitahuje pozornost. Tohle byla jediná vada na plánu Ministerstva vnitřní bezpečnosti. Jestli skutečně chtěli dopis doručit diskrétně, měli poslat pretoriána, ale muže. Pravda ovšem byla, že zřejmě zrovna neměli žádného, který by byl v trestu a zasloužil si takový primitivní úkol.

Mae téměř doufala, že si s ní některý z místních něco začne. Od pohřbu měla pořád ještě nervy na pochodu, takže by se nebránila trochu se fyzicky odreagovat. I když se jí však dostalo pár vyzývavých pohledů a oplzlých poznámek ve španělštině, nechali

ji tetování teenageři poflakující se před hotelem na pokoji. Většinu cesty přes město do klubu Cristobala Martineze absolvovala v půjčeném autě, a i když na ni řidič rovněž nepokryté civěl, taky si držel odstup.

Nejzásadnější střetnutí zažila paradoxně s někým, komu nešlo o její tělo, ale o její duši. Asi půl bloku od klubu stál na ulici muž s oholenou hlavou a v roztrhaném kabátě. Obracel se na každého, kdo šel kolem, a mával amatérsky vyrobenými pamflety. Mae španělsky neuměla, ale pochytila slova jako „*dios*“ a „*salvación*“. Netušila, jestli se snaží vzkřísit staré náboženství, nebo zda vyznává některé z těch mnoha nových, která vyrostla po Úpadku jako houby po dešti, ale to bylo vlastně jedno. V provinciích pak všechna doslova zdivočela a všechna byla stejně špatná. Mae žádné náboženství nepotřebovala, a když onen muž nevzal na vědomí její zdvořilé odmítnutí, dala mu to patřičně najevo. Poté, co byl doslova mrštěn proti zdi, zjevně usoudil, že si bude spásu šetřit sám pro sebe.

Ženám ve vstupu do klubu nikdo nebránil, podobně jako v Maeině rodné zemi. Na rozdíl od gemmanských zařízení se zde ovšem kontrolovalo, zda host u sebe nemá zbraň. Zůstával z toho rozum stát. RUNA neviděla absolutně žádný důvod, proč by u sebe civilisté měli nosit zbraň, a Mae nyní nevěřícně hleděla, jak stroze odění playboyové a holky na telefon odevzdávají pistole stejně ležérně, jako by to byly kabáty.

V klubu sváděla naplno běžící klimatizace nerovný souboj s horkem produkovaným mnoha těly namačkanými v příliš malém prostoru. Lidské teplo vítězilo na celé čáře. Stejně pronikavý pak byl zápach tvořený tělesným odérem smíchaným s cigaretovým kouřem a jinými plyny. V tmavé místnosti byla mlha, z níž slzely oči. Ta a ohlušující hudba společně způsobovaly, že Maeiny

smysly se nastavily na maximum. I když to byla party, představovala pro Mae nebezpečí a nezbytná ostražitost aktivovala její implantát.

Mae zcela nerozuměla všem genderovým

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!